

L'esperit de VQ continua regnant

En el darrer congrés del PP de Catalunya, a Aleix Vidal-Quadras li van tallar el cap, però li van deixar les ales. La seva ombra és allargada i el seu successor, Alberto Fernández Díaz, té problemes per desprendre-se'n.

No han estat gaires els dies de tranquil·litat que ha tingut Alberto Fernández Díaz al capdavant de la secció catalana del PP. Des que va arribar a la presidència el passat mes de setembre, les turbulències internes al partit s'han anat succeint, promogudes directament pel seu predecessor, Aleix Vidal-Quadras, o pels seus partidaris, encara molt nombrosos. La cohesió interna no ha estat precisament la principal virtut del PP de Catalunya.

El pacte amb CiU a nivell d'estat ha obligat els populars catalans a mantenir un discret segon pla parlamentari, defugint la confrontació per mirar de no convertir-se en un entrebanc per la governabilitat de l'estat. La "submissió" als nacionalistes ha estat aprofitada pels vidalquadristes per afeblir l'actual direcció, mentre que aquesta acusa els partidaris de l'anterior president d'intentar "instrumentalitzar" els sentiments de la militància.

La força d'Alberto Fernández Díaz li ve de Madrid, emanada oficialment des del carrer de Génova, però sembla que no és suficient. Germà de l'actual secretari d'estat d'Administracions Territorials, va ser imposat per la direcció estatal, amb l'ajuda dels antics partidaris del seu germà, líder històric de l'oposició a Vidal-Quadras. Però avui, bona part dels dirigents del sector proper a Fernández Díaz desenvolupen tasques a la capital de l'estat o en l'administració estatal. A més del

seu germà Jordi, noms com Enrique Lacalle, Josep Maria Trias de Bes o Francisco Marhuenda, que van ser claus en el relleu de Vidal-Quadras, tenen poc temps per dedicar al partit. Amb 35 anys, Alberto Fernández Díaz ha d'afrontar cada dia el pes de l'herència de Vidal-Quadras, que malgrat acceptar el relleu "per disciplina", no es jubila. A més,

El gir de Fernández Díaz representa una clara concessió a les pressions del sector vidalquadrista del PP de Catalunya.

el sector que li dona suport manté una presència destacada en l'executiva regional del partit, com també en el grup parlamentari.

Centrar el partit, desterrar la imatge anticatalanista i intentar capitalitzar l'acció de govern d'Aznar per incrementar la influència del PP han estat els eixos d'actuació que s'havia proposat Alberto Fernández Díaz. L'actual direcció del PP creu que el pacte amb els nacionalistes catalans "desmarginalitza" la seva actuació a Catalunya i ofereix una ocasió d'or per conquerir l'espai

centrista i moderat de l'electorat català que fins ara s'havia sentit incòmode amb el discurs "radical" de Vidal-Quadras. Els seguidors d'aquest últim dubten, però, que aquesta nova orientació sigui beneficiosa per al PP, i recorden en aquest sentit que el "tomb catalanista" que va promoure Trias de Bes a les darreres eleccions generals va ser un fracàs, mentre que Vidal-Quadras a les autonòmiques va treure un millor resultat. El PP va aconseguir situar-se com a tercera força al Parlament.

El fet que millor ha evidenciat que la cohesió interna dels populars catalans encara no s'ha sedimentat va ser l'esclatxa que va obrir la votació d'una moció al Parlament de Catalunya a favor d'una nova llei de normalització lingüística el passat mes de desembre. El PP hi va votar favorablement, mentre que el PSC es va abstenir. La reacció no es va fer esperar. Vidal-Quadras va acusar la nova direcció de Fernández Díaz de renunciar als principis "doctrinals, ideològics i morals" del partit. A la reacció de Vidal-Quadras s'hi va sumar la dels seus diputats més lleials al Parlament, Josep Maria Francàs, Julio Ariza i Jacint Vilardaga, que eren absents el dia de la votació. Tots tres van defensar l'abstenció i van recordar que abonar la modificació de la llei de normalització era vulnerar el programa electoral amb què el PP havia concorregut a les passades autonòmiques. La *insubmissió* dels diputats vidalquadristes ha obligat

ARXIU

Alberto Fernández Díaz a intervenir sobre el seu grup parlamentari. Però els resultats de la seva intervenció han provocat un nou gir de la seva política.

Torna l'estil VQ? El passat dia 29 de gener, després de reunir-se amb el seu grup parlamentari, Alberto Fernández Díaz anunciava un tomb estratègic de l'actuació del seu partit a la cambra catalana. A partir d'ara, el PP de Catalunya endurirà la seva oposició al govern de CiU, fiscalitzant-lo i orientant la seva actuació en la denúncia d'hipotètics "excessos nacionalistes" del govern català i de suposats "casos de corrupció". La primera plasmació d'aquest *enduriment* va tenir lloc la setmana passada, amb la polèmica amb CiU pel seu suport a una reprova-
ció a Miguel Ángel Rodríguez o amb la presentació d'una pregunta parlamentària sobre el cas de Sant Pere de Torelló.

El viratge d'Alberto Fernández Díaz significa una clara concessió a les pressions del sector vidalquadrinista. Aquest sector ha rebut la nova orientació

amb un doble sentiment de satisfacció d'una banda, però de desconfiança de l'altra, ja que sospiten que només es tracta d'una sortida endavant de l'actual president i que no tindrà continuïtat. No obstant això, se l'han apuntada com la primera victòria postcongressual.

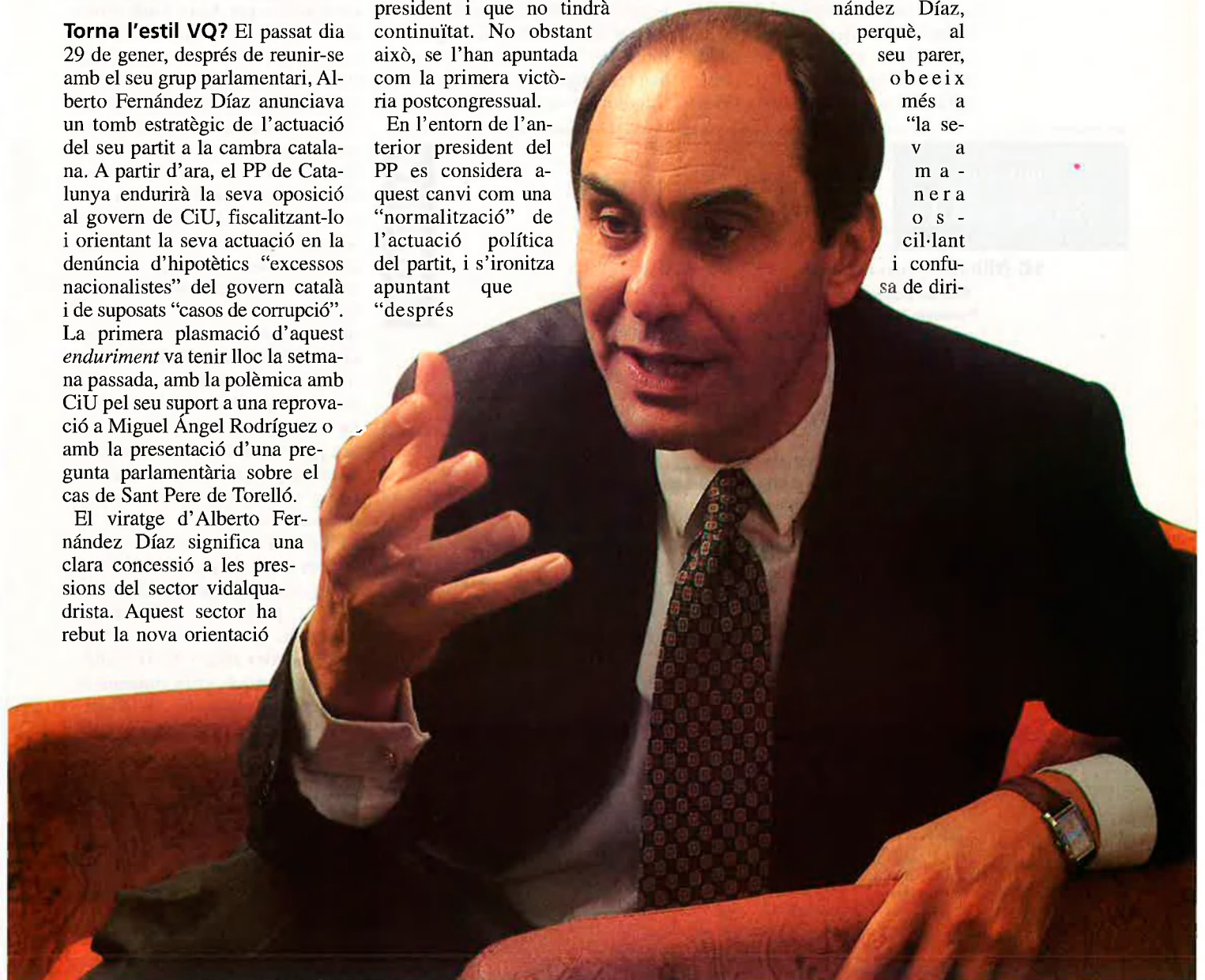
En l'entorn de l'anterior president del PP es considera aquest canvi com una "normalització" de l'actuació política del partit, i s'ironitza apuntant que "després

de mesos de buscar-lo, finalment Fernández Díaz ha trobat l'espai polític natural del PP, que és un espai diferenciat dels nacionalistes". Els vidalquadrinistes es mostren convençuts que "no hi ha una altra política possible" per al PP, perquè competir amb el catalanisme és "perdre electors" i comporta a la llarga, la "supeditació" dels populars a CiU. A més, consideren que la política de confrontació amb els nacionalistes és la política que reclama la militància i la que està obligat a fer el PP per compromís amb els seus electors. No fer oposició a CiU seria "traïr" aquest compromís electoral.

De tota manera, els vidalquadrinistes donen poca credibilitat a aquest tomb de Fernández Díaz,

perquè, al seu parer, obeeix més a "la seva manera silenciosa de dir-

A l'esquerra, Alberto Fernández Díaz. Té problemes per controlar els partidaris de l'antic president del PP de Catalunya, Aleix Vidal-Quadras (baix).

Julio Ariza, a l'esquerra, i Josep Maria Francàs. Són dos dels diputats lleials a Vidal-Quadras, juntament amb Jacint Vilardaga.

gir el partit" que no a un retorn a les posicions "pròpies" del PP. "Vidal-Quadras no anunciava que enduriria la seva oposició, cosa ridícula, sinó que la feia i punt". Aquest sector del PP dubta que Fernández Díaz pugui o vulgui dur a terme una veritable política d'oposició a CiU més enllà d'uns quants gestos parla-

mentaris. Els vidualquadrists atribueixen el gir de l'actual direcció a una "inevitable" fuga de vots, a la contestació interna de la militància i als advertiments que suposadament hauria fet la direcció de Madrid. Segons aquestes fonts, les visites que recentment han fet dirigents estatals del PP a Catalunya -Francisco Álvarez

Cascos va estar a Barcelona fa quinze dies- han servit a la direcció del PP per "detectar que una part molt àmplia de la militància està desmoralitzada, desinflada". Seguint aquesta interpretació, la direcció estatal del PP ha forçat aquesta reorientació per mirar de recuperar l'ànim de la militància, però no anirà més enllà mentre el pacte amb CiU a nivell d'estat es mantingui en els actuals paràmetres. Això no obstant, els vidualquadrists consultats confien que la situació canviarà i, en tot cas, neguen qualsevol intenció d'abandonar el partit, com s'havia comentat.

No al PDE. En els darrers dies s'havia parlat d'una possible fuga de militants del PP de Catalunya, encapçalats per Aleix Vidal-Quadras, cap al nou Partido Democrata Espanol, impulsat per l'ala dura de la dreta espanyola, descontenta amb el pragmatisme del PP en el poder i la política de pactes amb els nacionalistes. Però no serà així. L'únic membre destacat del PP de Catalunya que podria passar a les files del PDE seria Juanjo Aizcorbe, ex-dirigent de Juntas Españolas. Però el mateix Vidal-Quadras i totes les fonts consultades del seu entorn neguen cap intenció d'abandonar el PP. Al contrari, confien que en un termini mitjà de temps tornaran a ocupar llocs més decisius en els organismes directius del seu partit, tant a Barcelona com a Madrid, perquè "tard o d'hora hi haurà una reacció contra tot el que està passant".

Fins i tot no es descarta que si es trenqués el pacte amb CiU abans de les properes autonòmiques, es podria produir un acostament de posicions entre Alberto Fernández Díaz i Aleix Vidal-Quadras perquè, com comentava a aquesta revista un col·laborador d'aquest darrer que assegura conèixer bé ambdós dirigents, "entre l'Alberto i l'Aleix no hi ha diferències ideològiques, només hi ha diferències de forma o d'estil".

Pere Martí

fundació
BANCAIXA

**Del 10 al 16
de febrer.**

AGENDA

10 Dilluns Conferència
"Nuevas políticas para Pymes".
 Fernando Martínez Gómez. Dir. Gral. de Política de Pymes del M. de Economía y Hacienda.
 Mall Valdecantos. Dir. Gral. de Desarrollo y Diseño de Innovación de la Secretaría de Estado de Comercio, Turismo y Pymes.
En col·laboració amb FEOIM.
Sala Sorolla a les 19:30 hores.

11 Dimarts Mediambientals
 Ciclo: La Arquitectura y el Urbanismo del Medio Ambiente.
"Proyectos medioambientales".
 Lucien Kroll.
 Redactor del Manifiesto Ecológico en la Conferencia de Rio.
Sala Sorolla a les 19:30 hores.

12 Dimecres Fòrum d'Opinió
 Ciclo: Las Culturas del Rock.
"Músicas de baile". Mesa Redonda.
 Blanco, Carlos Monty y Albert Salmerón.
Sala Sorolla a les 19:30 hores.

13 Dijous Conferència
"Solidaridad y Organización".
 I. Lapld. Doctor en ciències polítiques i sociologia.
 Centre Valencià del Voluntariat.
Carrer Fuenfuentes, 1, a les 19:30 hores.

CENTRE CULTURAL
 Plaza de Totaán, 22. Tel. 987 89 84. Valencia